

ние върху неговото развитие. Като своя учителъ Цез. Франкъ, д'Е., е една върваща натура, и върата въ Бога, споредъ него, е първото качество, което трѣбва да притежава единъ истински артистъ. Като компонистъ, отначало той е подъ влиянието на Вагнеръ и Франкъ, но скоро се освобождава отъ него за да намѣри своя собственъ стилъ. Присъщата на французскитѣ компонисти склонностъ къмъ изящество, очарователностъ, нѣжностъ и духовитостъ е чужда на д'Е. Само описателния лиризмъ и живописностъ, които иматъ коренитѣ си въ любовта му къмъ природата, го приближаватъ до майсторитѣ отъ неговата народностъ. Неговиятъ стилъ се характеризира съ една полифония — грапава и твърда, държаща се строго въ традицията, която той ревниво пази. Макаръ да не е вървалъ въ тържеството на атоналитета, и той, съ хроматиката си, не е чуждъ на него. Творби: 3 симфонии, „Симфонични вариации“, „Исторъ“, увертюра „Антоний и Клеопатра“, симфоничнитѣ поеми: „Омагьосаниятъ лѣсъ“ и „Поема на крайбрежието“, „Спомени“, сюити „Лѣтень день на село“ и „Пътни картини“, симфонична трилогия „Валенцаинъ“, легенда „Градински чай“ — за оркестръ, „Пѣсни и танци“ за 9 духови инструмента, „Троенъ концертъ“ за флейта, виолончелъ и пиано, съ оркестръ, „Хорални вариации“ за саксофонъ съ оркестръ; „Сюита“ за флейта, виола, чело и арфа; „Сюита“ за трѣба, 2 флейти и струненъ квартетъ; трио за кларинетъ, виолончелъ и пиано; 2 струнни квартета, 1 клавириквартетъ, 1 струненъ секстетъ; по една цигулкова и клавирна сонати; мистерията „Легендата за св. Христофоръ“, музикална драма „Ферваалъ“ въ 3 действия, на собственъ текстъ, „Чужденецъ“, музика къмъ драмитъ „Карадекъ“ на А. Александъръ, „Медя“ на К. Мандесъ къмъ сцената „Вероника“, „Ода на Валенси“ за соли, хоръ и оркестръ, „Празднична кантата“ за мъжки хоръ, барионъ и оркестръ; творби за органъ, пиано и др. инструменти, хорови пѣсни, религиозни пѣснопѣния, солови пѣсни, една сбирка народни пѣсни (заедно съ Тиерсо). Освенъ това е направилъ крити-

чески издания на народни пѣсни, учени издания на Рамо, Детушъ, Соломонъ де Рози и др., преработилъ е извлѣченията за клавиръ на творби отъ Ласенъ, Шосонъ, Дюпаркъ, Бенуа и др., писалъ студии върху предходниците на Бетховенъ, а също и книга за Бетховена, и живописъ на своя учителъ Цезарь Франкъ, единъ Cours de composition musicale въ две части — 1902—1909, както и множество статии въ списанията и вестникитѣ. Въ последнитѣ месеци на живота си д'Е., е работилъ върху една книга за „Парсифалъ“ — естетически, философски и музикаленъ анализъ на творението на Вагнера, което той центъль като най-висшето, което съществува въ музиката.

Енеску, Жеоржъ — Enescu, Georg — най-значителния ромънски съвременъ — виолонистъ-виртуозъ и компонистъ, род. 19 авг. 1881 въ Дивени, ученикъ на Хелмесбертеръ-цигулка и на Роб. Фуксъ-ком-

Жеоржъ Енеску

позиция въ Виенската консерватория, която свършва на 13 годишна възраст, после на Марикъ (цигулка), Масне и Габриелъ Форе въ Парижъ, дето получава първа награда по цигулка. Първата му ком-